

Komentarz Dobrej Nowiny

Talent nie był właściwie monetą, lecz jednostką miary równoważną około 34 kg srebra. Pan naucza, że musimy odpowiadać na łaskę z zaangażowaniem i wysiłkiem przez całe życie. Musimy sprawić, by otrzymane od Boga dary naturalne i łaski nadprzyrodzone wydały owoc. Nie jest ważna ilość otrzymanych darów, lecz hojność odpowiedzi. „Sądzę, że pouczające będzie zastanowienie się nad postępowaniem tego, który otrzymał jeden talent. Zachowuje się on w taki sposób, jaki w moich stronach nazywają cwany. Myśli, roztrząsa swoim niezbyt lotnym umysłem, co uczynić, i postanawia. Poszedł i rozkopawszy ziemię ukrył pieniądze swego pana (Mt 25,18). Jakie zajęcie znajdzie dla siebie potem ten człowiek, skoro odłożył na bok swoje narzędzie pracy? W ten sposób nieodpowiedzialny zdecydował się na rozwiązanie najwygodniejsze: zwrócił tylko to, co otrzymał. Jakże to smutne, kiedy człowiek nie potrafi wykorzystać swoich wielkich lub małych zdolności, które Bóg mu dał, aby służył ludziom i społeczeństwu! Kiedy chrześcijanin zabija swój czas na ziemi, naraża się na niebezpieczeństwo zabicia swego nieba: z powodu egoizmu wycofuje się, skrywa, jest obojętny. Ten, kto kocha, poddaje dla służby Chrystusowi nie tylko to, co posiada i czym jest – oddaje bez reszty siebie samego. Czy myślisz, że twoje życie należy do ciebie? Twoje życie należy do Boga i z miłości do Niego masz służyć wszystkim ludziom. Odgrzeb swój talent! Spraw, żeby przyniósł owoc. Doświadczysz wtedy z radością, że w sprawach Bożych nie chodzi wcale o takie efekty, które budzą ludzki podziw. Istotne jest tylko to, by oddać wszystko, czym jesteśmy i co posiadamy, pracować pilnie i ustawicznie starać się przynosić dobre owoce” (św. Josemaria Escriva).

EWANGELIA (Mt 25,14-30)

Słowa Ewangelii według świętego Mateusza

Jezus opowiedział swoim uczniom tę przypowieść: „Pewien człowiek, mając się udać w podróż, przywołał swoje sługi i przekazał im swój majątek. Jednemu dał pięć talentów, drugiemu dwa, trzeciemu jeden, każdemu według jego zdolności, i odjechał. Zaraz ten, który otrzymał pięć talentów, poszedł, puścił je w obrót i zyskał drugie pięć. Tak samo i ten, który dwa otrzymał; on również zyskał drugie dwa. Ten zaś, który otrzymał jeden, poszedł i rozkopawszy ziemię, ukrył pieniądze swego pana. Po dłuższym czasie powrócił pan owych sług i zaczął rozliczać się z nimi. Wówczas przyszedł ten, który otrzymał pięć talentów. Przyniósł drugie pięć i rzekł: „Panie, przekazałeś mi pięć talentów, oto drugie pięć talentów zyskałem”. Rzekł mu pan: „Dobrze, sługo dobry i wierny. Byłeś wierny w niewielu rzeczach, nad wieloma cię postawię: wejdź do radości twego pana”. Przyszedł również i ten, który otrzymał dwa talenty, mówiąc: „Panie, przekazałeś mi dwa talenty, oto drugie dwa talenty zyskałem”. Rzekł mu pan: „Dobrze, sługo dobry i wierny. Byłeś wierny w niewielu rzeczach, nad wieloma cię postawię; wejdź do radości twego pana”. Przyszedł i ten, który otrzymał jeden talent, i rzekł: „Panie, wiedziałem, żeś jest człowiek twardy: chcesz żąć tam, gdzie nie posiałeś, i zbierać tam, gdzieś nie rozsypał. Bojąc się więc, poszedłem i ukryłem twój talent w ziemi. Oto masz swoją własność”. Odrzekł mu pan jemu: „Sługo zły i gnuśny! Wiedziałeś, że chcę żąć tam, gdzie nie posiałem, i zbierać tam, gdzieś nie rozsypał. Powinieneś więc być oddać moje pieniądze bankierom, a ja po powrocie byłbym z zyskiem odebrał swoją własność. Dlatego odbierzcie mu ten talent, a dajcie temu, który ma dziesięć talentów. Każdemu bowiem, kto ma, będzie dodane, tak że nadmiar mieć będzie. Temu zaś, kto nie ma, zabiorą nawet to, co ma. A sługę nieużytecznego wyrzucicie na zewnątrz w ciemności; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów”.

SYNOD O SYNODALNOŚCI

Synod pochodzi od greckiego „syn-hodos” oznaczającego wspólną drogę. Przez wieki synod odgrywał decydującą rolę w życiu Kościoła. Poczynając od Soboru Jerozolimskiego, który odbył się ok. 49 roku. Rozstrzygnięto wówczas kwestię konieczności przestrzegania Prawa przez chrześcijan pochodzenia nieżydowskiego – nawróconych pogan.

Pojęcia soboru i synodu można używać zamiennie. Różni je zasięg i ranga. Sobór dotyczy całego Kościoła, na który wzywani są wszyscy biskupi świata, gdy synod może dotyczyć kontynentu, kraju, czy diecezji.

Po Soborze Watykańskim II wprowadzone zostały struktury o charakterze synodalnym. I tak, w dniu 15.09.1965r. Papież Paweł VI powołał instytucję Synodu Biskupów, mającą charakter doradczy dla Summus Pontifex. Instytucję Synodu Biskupów przewiduje pochodzący z 1983r. Kodeks Prawa Kanonicznego (Część II – Hierarchiczny Ustrój Kościoła – Sekcja I Najwyższa Władza Kościoła – Rozdział II – Synod Biskupów, Kan.342n).

W kościołach lokalnych wprowadzono nową formę zgromadzeń dla stanowienia prawa. Uczestniczą w nich biskupi, duchowieństwo, ale i osoby świeckie. Przykładem takiego synodu był „Synod Poznański” zwołany w 1968r. przez Abp. Antoniego Baraniaka.

Jeszcze w większym zakresie koncepcję synodalności, pragnie wcielić w życie Kościoła Papież Franciszek. Występuje z apelem o „nawrócenie duszpasterskie”. Synodalność, Ojciec Święty rozumie jako jeden z instrumentów, prowadzący do uczynienia z Kościoła bardziej KOMUNIA, w której wszyscy mają poczucie UCZESTNICTWA, a przez to we współczesnym świecie Kościół będzie lepiej pełnił MISJE.

Temu został poświęcony Synod o synodzie, czyli XVI Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów zwołane przez Papieża Franciszka i trwające w pierwszej sesji od 9.10.2021 – 29.10.2023 r. **Ku Kościołowi synodalnemu: komuniam, uczestnictwem, misjami.**

Pierwsza sesja przebiegała w 3 fazach: pierwsza - polegała na konsultacji Ludu Bożego i została przeprowadzona w Kościołach lokalnych/diecezjach/w czasie od otwarcia Synodu 9.10.2021r. do 15.08.2022r., druga - faza kontynentalna trwająca do 27.03.2023r., trzecia - zgromadzenie biskupów z całego świata trwające w Watykanie od 4.10.2023r. – 29.10.2023r. Ta sesja otworzyła etap, w którym cały Kościół otrzymuje owoce tych konsultacji, aby w modlitwie i dialogu rozeznaczyć drogi, którymi Duch Święty każe nam podążać. Faza ta potrwa do października 2024 r., kiedy to Druga Sesja Zgromadzenia zakończy swoją pracę, przekazując ją Ojcu Świętemu. Sprawozdanie składa się z 3 części.

Pierwsza **OBLICZE KOŚCIOŁA SYNODALNEGO**, druga **WSZYSCY UCZNIAMI, WSZYSCY MISJONARZAMI**, trzecia **TKANIE WIĘZI, TWORZENIE WSPÓLNOTY**.

Każda część zawiera **zbieżności** (swoista mapa, która pozwala nam odnaleźć się na drodze i jej nie zgubić), **kwestie do podjęcia** (punkty konieczne do kontynuowania studiów teologicznych, duszpasterskich i kanonicznych; są jak skrzyżowania, na których musimy się zatrzymać, aby lepiej zrozumieć kierunek, w którym należy podążać), **propozycje, które wyłonili się z dialogu** (możliwe drogi do podążania, sugerowane, zalecane, wymagane z większą mocą i determinacją).

Nosimy w sercach pragnienie, podtrzymywane nadzieją, aby klimat wzajemnego słuchania i szczerego dialogu, którego doświadczyliśmy podczas dni wspólnej pracy w Rzymie, promieniował w naszych wspólnotach i na całym świecie, służąc wzrostowi dobrego ziarna Królestwa Bożego.

Adresatem tego pragnienia są Konferencje Episkopatów i Hierarchiczne Struktury Katolickich Kościołów Wschodnich, działające jako łącznik między Kościołami lokalnymi a Sekretariatem Generalnym Synodu, którym powierza się ważną rolę w rozwoju refleksji nad poczynionymi ustaleniami.

Wybrane ze sprawozdania:

Część I pkt. 4. Ubodzy, protagoniści drogi Kościoła: Zbieżności: Ubodzy proszą Kościół o miłość. Przez miłość rozumie się szacunek, zrozumienie i uznanie, bez których dostarczanie żywności, pieniędzy lub usług społecznych jest z pewnością ważną formą pomocy, ale nie uwzględnia w pełni godności osoby. Szacunek i uznanie są potężnymi narzędziami do wykorzystywania osobistych zdolności, tak aby każda osoba była podmiotem własnej drogi rozwoju, a nie przedmiotem działań pomocowych ze strony innych. **Propozycje: Nauka społeczna Kościoła jest zasobem zbyt mało znanym i wymaga ponownego pogłębienia. Kościoły lokalne powinny nie tylko dążyć do upowszechnienia jej treści, ale także zachęcać do ich przyswojenia poprzez praktyki, które realizują zawarte w nich inspiracje.**

Część II 9. Kobiety w życiu i misji Kościoła: Zbieżności: Zostaliśmy stworzeni jako mężczyzna i kobieta, na obraz i podobieństwo Boga. Od początku stworzenia wyraża jedność i różnicę, dając kobietom i mężczyznom jedną naturę, powołanie i przeznaczenie współdzielone oraz dwa różne doświadczenia człowieczeństwa. Kwestie do podjęcia: Kościoły na całym świecie jasno sformułowały wezwanie do większego uznania i wzmocnienia wkładu kobiet oraz zwiększenia powierzonej im odpowiedzialności duszpasterskiej we wszystkich obszarach życia i misji Kościoła.

Zachęcając do zapoznania się z pełnym tekstem sprawozdania /tekst na stronie Katolickiej Agencji Informacyjnej/ z sugestią poddania go autorefleksji, cytaty z Kard. Grzegorza Rysia: Franciszek przeciwstawia Kościół synodalny Kościołowi klerikalnemu. Ten pierwszy oznacza wspólnotę otwartą na ewangelizację i misję, a klerikalizm na zabezpieczenie własnych wpływów i władzy i prof. Aleksandra Bańki /Uniwersytet Śląski w Katowicach i członek Rady Duszpasterskiej Archidiecezji Katowickiej/ Kościół przyszłości będzie albo synodalny, albo go w ogóle nie będzie.

Wierzmy, że Synod o synodzie przez słuchanie i wsłuchanie się może stać się świętem odnowienia Kościelnego życia.

Teresa Majtas

WIERZĘ W JEZUSA CHRYSYTA

Imię Jezus

Dziecię narodzone z Dziewicy Maryi zostało nazwane imieniem Jezus. Jezus w języku hebrajskim oznacza: „Bóg zbawia”. Św. Mateusz pisze: „On bowiem zbawi swój lud od jego grzechów” (Mt 1, 21), a w Dziejach Apostolskich czytamy: „Nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni” (Dz 4,12). Grzech jest zawsze obrazą wyrządzoną Bogu i jedynie On może go zgładzić. (KKK, 431)

Imię Jezus znajduje się w centrum modlitwy chrześcijańskiej. Wszystkie modlitwy liturgiczne kończą się formułą: „Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa”. Punktem kulminacyjnym modlitwy „Zdrowaś Maryjo” są słowa: „i błogosławiony owoc żywota Twojego, Jezus”. Wielu chrześcijan umiera, jak św. Joanna d' Arc, z imieniem Jezus na ustach. (KKK, 435)

Chrystus

Chrystus jest greckim tłumaczeniem hebrajskiego pojęcia Mesjasz, które znaczy „namaszczone”. Pojęcie to stało się imieniem własnym Jezusa, ponieważ On doskonale wypełnił Boskie posłanie. W Izraelu namaszczano w imię Boże tych, którzy zostali konsekrowani przez Boga do misji zleconej przez Niego. Byli to królowie, kapłani, a czasem też prorocy. Takim namaszczone miał być przede wszystkim Mesjasz, którego Bóg posłał, by zapoczątkował ostatecznie Jego Królestwo. Mesjasz miał być namaszczone Duchem Pańskim równocześnie jako król i kapłan, ale także jako prorok. Jezus wypełnił więc mesjańską nadzieję Izraela w potrójnej funkcji: kapłana, proroka i króla. (KKK, 436)

Prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek

Pamiętamy wypowiedziane w Credo słowa: „... który się począł z Ducha Świętego, narodził się z Maryi Panny...”. Jezus Chrystus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem. (KKK,464) Jest On prawdziwie Synem Bożym, który stał się człowiekiem, naszym bratem, nie przestając przez to być Bogiem, naszym Panem. (KKK,469)

Najświętsze Serce Jezusa

„Syn Boży... umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie” (Ga 2, 20). Umiłował nas wszystkich ludzkim sercem. Z tego powodu Najświętsze Serce Jezusa, przebite za nasze grzechy i dla naszego zbawienia, „jest uważane za znak i wyjątkowy symbol tej miłości, którą Boski Odkupiciel miłuje nieustannie Wiecznego Ojca i wszystkich ludzi bez wyjątku”. (KKK,478)

Jezus spełnia swoją ofiarę na krzyżu

Podjmując w swoim ludzkim sercu miłość Ojca do ludzi, Jezus „do końca ich umiłował” (J 13, 1), ponieważ „nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15, 13). W ten sposób, w cierpieniu i śmierci, człowieczeństwo Jezusa stało się wolnym i doskonałym narzędziem Jego Boskiej miłości, która pragnie zbawienia ludzi. Przyjął On w sposób dobrowolny mękę i śmierć z miłości do Ojca i do ludzi, których Ojciec chce zbawić: „Nikt Mi (życia) nie zabiera, lecz Ja od siebie je oddaję” (J 10,18). Syn Boży wydaje się więc na śmierć aktem najwyższej wolności. (KKK,609)

Nasze uczestnictwo w ofierze Chrystusa

Jezus powołuje swoich uczniów do „wzięcia swojego krzyża i naśladowania Go, ponieważ cierpiał za wszystkich i zostawił nam wzór, abyśmy „szli za Nim Jego śladami” (1 P 2, 21). Chce On włączyć do swojej ofiary odkupieńczej tych, którzy pierwsi z niej korzystają. Spełnia się to w najwyższym stopniu w osobie Jego Matki, złączonej ściślej niż wszyscy inni z tajemnicą Jego odkupieńczego cierpienia.

Pamiętajmy, że poza Krzyżem nie ma innej drabiny, po której można by dostać się do nieba. (KKK,618)

Trzeciego dnia zmartwychwstał

Misterium Zmartwychwstania Chrystusa jest wydarzeniem rzeczywistym, które posiadało potwierdzone historycznie znaki, jak świadczy o tym Nowy Testament. Już około 56 r. św. Paweł może napisać do Koryntian: „Przekazałem wam na początku to, co przejąłem: że Chrystus umarł, zgodnie z Pismem, za nasze grzechy, że został pogrzebany, że zmartwychwstał trzeciego dnia, zgodnie z Pismem i że ukazał się Kefasowi, a potem Dwunastu” (1 Kor 15, 3-4). Apostoł mówi tu o żywej tradycji Zmartwychwstania, którą przejął po swoim nawróceniu pod Damaszkiem (KKK,639).

Pusty grób

„Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj, zmartwychwstał” (Łk 24, 5-6). Pierwszym elementem w ramach wydarzeń paschalnych jest pusty grób. Jego odkrycie przez uczniów było pierwszym krokiem w kierunku rozpoznania samego faktu zmartwychwstania Chrystusa. Najpierw miało to miejsce w przypadku pobożnych kobiet, a potem Piotra. Uczeń, „którego Jezus kochał” (J 20, 2), stwierdza, że wchodząc do pustego grobu i widząc „leżące płótna” (J 20, 6), „ujrzał i uwierzył” (J 20, 8). Zakłada to, że widząc pusty grób uznał, iż nieobecność ciała Jezusa nie mogła być dziełem ludzkim i że Jezus nie powrócił po prostu do życia ziemskiego, jak stało się to w przypadku Łazarza. (KKK,640)

Znaczenie zbawcze Zmartwychwstania

„Jeśli Chrystus nie zmartwychwstał, daremne jest nasze nauczanie, próżna jest także wasza wiara” (1 Kor 15, 14). Zmartwychwstanie stanowi przede wszystkim potwierdzenie tego wszystkiego, co sam Chrystus czynił i czego nauczał. Wszystkie prawdy, nawet najbardziej niedostępne dla umysłu ludzkiego, znajdują swoje uzasadnienie, gdyż Chrystus dał ich ostateczne, obiecane przez siebie potwierdzenie swoim Boskim autorytetem. (KKK,651)

Misterium Paschalne ma dwa aspekty: przez swoją śmierć Chrystus wyzwala nas od grzechu, przez swoje Zmartwychwstanie otwiera nam dostęp do nowego życia. Polega ono na zwycięstwie nad grzechem i na nowym uczestnictwie w łasce. (KKK,654)

Wreszcie Zmartwychwstanie Chrystusa - i sam Chrystus Zmartwychwstały - jest zasadą i źródłem naszego przyszłego zmartwychwstania: „Chrystus zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych, co pomarli... I jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy będą ożywieni” (1 Kor 15, 20-22). (KKK,655)

Chwalebne przyjście Chrystusa

W dniu sądu, na końcu świata, Chrystus przyjdzie w chwale, aby doprowadzić do ostatecznego triumfu dobra nad złem, które w historii, jak pszenica i kłkol, rosły razem. (KKK,681)

Przychodząc na końcu czasów sędzić żywych i umarłych, chwalebny Chrystus objawi ukryte zamiary serc i odda każdemu człowiekowi, w zależności od jego uczynków, oraz jego przyjęcia lub odrzucenia łaski. (KKK,682)

Źródło: www.katechizm.opoka.org.pl

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE XXXIII NIEDZIELA ZWYKŁA 19.11.2023R.

ŚWIĘTO NIEPODLEGŁOŚCI

W tym w liturgii Kościoła wspominamy :

- w poniedziałek - św. Rafała Kalinowskiego kapłana
- we wtorek - Ofiarowanie NMP
- w środę - św. Cecylii dziewicy i męczennicy
- w piątek - św. Andrzeja i towarzyszy męczenników

W najbliższy piątek 24 listopada o godz. 16.00 w Sali Domu Parafialnego spotkanie Grup Modlitwy naszej parafii.

W sobotę 25 listopada po wieczornej Mszy św. kolejny koncert z cyklu Wieczory Muzyczne w kościele na Nowinie. W kameralnym składzie wystąpią : Zuzanna Zięta sopran, Przemysław Sidor - trąbka, Szymon Czerwiec - organy. Więcej informacji na plakacie w gablocie oraz na stronie internetowej naszej parafii.

Chłopców pragnących zostać ministrantami prosimy o przyjsie do zakrystii przed Mszą św. o godz. 11.00 w niedzielę.

W przyszłą niedzielę Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata - ostatnia niedziela roku liturgicznego. Na Mszy św. o godz. 11.00 ogłoszenie wyników i wręczenie nagród w konkursie o Matce Bożej.

Biuro parafialne w tym tygodniu będzie czynne w wtorek i czwartek w godzinach od 17.00 do 18.00 i w środę od godz. 9.00 do 10.00.

W minionym tygodniu zmarł nasz parafianin śp. Antoni Borowczyk z ul. Tańskiego. Msza św. i pogrzeb w najbliższy wtorek o godz. 11.00 na Smochowicach. Polećmy zmarłego Bożemu miłosierdziu - Dobry Jezu a nasz Panie

ROGALE ŚWIĘTOMARCIŃSKIE

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: Naczelnicy: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego: Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Magdalena Miczek, Edyta Tuczyńska, Justyna Zienkiewicz, Ewa Wika, Wojciech Wika, Ewa Baran Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70, e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiacji tekstów oraz zmianę tytułów.